

Для Ейнджел та Поппі,
двох відважних кішок

A Kitten Called Tiger

Holly Webb

Illustrated by Sophy Williams

stripes

Голлі Вебб

**ТИГРИК, АБО
КОШЕНЯ —
ШУКАЧ ПРИГОД**

Ілюстрації Софі Вільямз

З англійської переклала Надія Хаєцька

Київ
BOOKSHEF
2021

Для читання дітям під час війни

УДК 821.111(477)'06-343-93

В26

*Партнер проекту – Благодійний фонд
допомоги тваринам Happy Paw*

*Підтримати Фонд
можна тут*

Вебб Г.

В26 Тигрик, або Кошеня — шукач пригод / Голлі Вебб; пер. Н. Хаєцької. — Київ: Видавництво Букшеф, 2021. — 128 с. — (Добрі історії про звірят).

ISBN 978-617-548-024-3

Смішне й дуже непосидюче кошеня на ім'я Тигрик потрапляє у різні халепи. Його господині Ейві, а подекуди й усій її сім'ї, постійно доводиться його доганяти, витягати, знімати — одне слово, рятувати у різний спосіб. Чому він так вчиняє? Бо він дуже допитливий і розумний котик, який просто не може всидіти на одному місці. Ще б пак — навколо стільки цікавого! Ейві, як ви зрозуміли, з ним ніколи не буває нудно. Хоча часом Тигрик змушує свою хазяйку добре похвилюватися. Але врешті-решт вони — чудова команда, пригоди якої нікого не залишать байдужим.

УДК 821.111(477)'06-343-93

First published in Great Britain in 2017
by Stripes Publishing Limited
An imprint of the Little Tiger Group
1 Coda Studios, 189 Munster Road,
London, SW6 6AW

Text copyright © Holly Webb, 2017
Illustrations copyright
© Sophy Williams, 2017
A author photograph copyright
© Nigel Bird
All rights reserved.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-024-3

© Хаєцька Н., переклад, 2021
© ТОВ «Видавництво Букшеф»,
виключна ліцензія на видання,
оригінал-макет, 2021

Розділ 1

— Ейво, ну ж бо, прокидайся.
Глянь лишень!

Мама піднесла телефон до самого носа Ейви, і дівчинка сонно примружилася, розглядаючи фото на екрані. Тоді рвучко сіла просто на ліжку й вихопила телефон. Відколи батьки погодилися взяти кошеня, Ейва переглядала сайт

місцевого притулку для тварин і дошку оголошень у супермаркеті, але поки що ніде не було кошенят, які потребували домівки.

— О! Вони прекрасні! Мамо, вони справжні? Тобто вони продаються? Ми можемо піти й поглянути на них?

На фотографії цілий виводок кошенят тіснився в картонній коробці, вона була не надто великою,

та, очевидно, малята вирішили, що це найкраще у світі місце для сну.

Ейва майже впевнена, що їх четверо, але порахувати кошенят було не просто...

— Так, вони справжні, й, звісно, ми можемо піти й поглянути на них. Розі, власниця кошенят, виставила їхні фото на фейсбуці, зазначивши, що на вихідних вона вдома, якщо хтось захоче відвідати їх. Я відправила їй повідомлення, щоб дізнатися, чи можна приїхати сьогодні. Твоя тітонька Джейд надіслала мені їхні фотографії. Розі — її подруга, і тітонька Джейд сказала, що згадала про тебе, щойно побачила їх!

— Вони такі милі й пухнасті... — промуркотіла Ейва, погладжуючи пальцем екран телефона. Вона ойкнула, коли фотографія зникла.

— Ой! Мам, пробач, я ще напівсонна. Просто хотіла погладити їх!

Мама всміхнулася й забрала телефон.

— Мені до вподоби біло-руденьке, та смугасте теж гарненьке. Думаю, обирати буде важко. О, глянь! Розі відповіла, питає, чи зможемо ми прийти приблизно о десятій. Ой, не знаю, Ейво, що скажеш? Не зарано для суботи?

Мама розсміялася, коли, відкинувши ковдру, Ейва зіскочила з ліжка.

— Думаєш, встигнемо? Не забувай, треба також підняти Люсі та Бел. Та й тато ще спить.

— У нас лише дві години, — запищала Ейва. — Мамо, негайно буди його! І скажи Люсі та Бел, що ми йдемо дивитися на кошенят. Вони встануть із ліжка, ти й оком не змигнеш, присягаюся!

— Поспішай, — благала Ейва. —
Онде той будинок, бачиш, номер 22.
Люсі, навіщо брати іграшкового
кота, ми ж побачимо справжніх
кошенят..

— Їм сподобається моє коте-
нятко, — рішуче відказала сестра,
прихопила із собою пухнасту
іграшку, сумочку й усю котячу
одежу та зіскочила із сидіння
автомобіля.

Люсі було лише три роки. Мама
й тато обіцяли, що подумають про
домашню тваринку, коли дівчинка
стане достатньо дорослою, щоб
зрозуміти, що живе кошеня —
не чергова іграшка. Ейва чекала
дня народження Люсі більше, ніж
власного.

Середуща сестра Ейви, п'ятирічна
Бел, побігла вперед і намагалася
відчинити зацібку на хвіртці.

Вона була так само схвильована, як і Ейва. Жодна з них не змогла поснідати, і вони з недовірою спостерігали, як тато й Люсі поїдають пластівці.

— Гаразд. — Тато замкнув машину й повів Люсі до хвіртки. — Ходімо!

Нарешті вдалося відімкнути хвіртку. І коли вони йшли стежкою, вхідні двері відчинилися. Жінка в смугастій футболці помахала їм рукою.

— Я бачила, як ви їхали. Я — Розі. — Вона взяла на руки сріблясту смугасту кішку, яка намагалася втекти поміж її ніг. — Це Ляля, мама кошенят.

— Вона гарна, — сказала Ейвіна мама.

— Так і є, — погодилася Розі. — Заходьте. Якщо чесно, Ляля надто юна, щоб мати кошенят. Вона була бездомною. Постійно приходила в садок, і зрештою я прихистила її. Я не сподівалася, що матиму п'ятьох котів, а не одного!

— Отакої... — охнула Ейва. Для неї це була мрія, яка нарешті здійснилася.

— Ну що ж, проходите, погляньте на кошенят. Вони на кухні.

Ейва відчувала, як від хвилювання калатає її серце, коли вони йшли коридором. Двері до кухні були зачинені, й Розі обережно прочинила їх, явно намагаючись не штовхнути кошенят по той бік.

— Ой! Ой! Кошеня! — запищала Бел, коли маленька пухнаста мордочка визирнула з-за дверей.

Кошеня тут-таки сховалося, а мама м'яко шикнула на Бел.

— Сонечко, згадай, про що ми говорили. Ти маєш поводитися тихо поруч із кошенятами. Якщо кричатимеш, налякаєш їх.

Бел кивнула, але Ейва бачила, що сестричка була схвильована й не дуже слухала. Коли Розі повністю відчинила двері, Ейва відчула, як від хвилювання їй до

горла підступив важкий клубок. Здавалося, наче там застряг цілий жмут нервів. Вона так довго мріяла про цю мить!

Кошенята неначе заповнили всю кухню Розі. Повсюди лежали котячі іграшки, біля батареї стояв затишний кошик, а велетенський котячий ігровий комплекс, що складався із стовпців-дряпок і обшитих килимовим покриттям сховків, розмістився поруч із кухонним столом. Коли всі ввійшли, маленьке руде кошенятко підняло голову, перервавши злизування масла зі шматка тосту.

Розі опустила Лялю на підлогу й зітхнула.

— То був мій сніданок, — сказала вона кошеняті, забираючи його зі стола. — Свій ти вже з'їв. — Вона повернулася до Ейви та її сім'ї. —

Вони милі, але всюди лізуть. — А годі насупилася. — Стривайте. Скільки тут кошенят?

Ейва розсміялася. Тепер, коли вона на власні очі побачила кошенят, дивне відчуття в душі зникло.

— Три, — сказала вона Розі. — Те, що лизало ваш тост...

— А ще руденьке, що на котячому будиночку, — вигукнула Бел.

— І смугасте кошеня біля дверей, — додала Ейва, зазираючи за стіл, щоб як слід розгледіти його. Смугасте кошеня перекочувалося по підлозі, граючись із пухнастим іграшковим кроликом майже такого самого розміру, як і воно.

— Має бути чотири, — сказала Розі, оглядаючи кухню. — Одного бракує. Є ще одне смугасте кошеня, і, якщо чесно, воно таке збитошне!

Ейва нахилилася, щоб заглянути під столом, але там було лише руденьке кошеня, яке й досі облизувало свої вуса від масла. Підводячись, дівчинка помітила кінчик смугастого хвоста на книжковій шафі.

— Це він? — запитала вона Розі, вказуючи на кошеня. — За тими фотографіями?

— Як він туди виліз? — розсміявся тато. — Для такого маленького котика це величезний стрибок.

— Я й не сподівалася, що хтось із них може видряпатися аж туди, — усміхаючись, Розі похитала головою. — Але думаю, він перестрибнув із хатинки на стіл, тоді на край раковини, тоді на фіранку... Ця кухня для кошенят немов ігровий майданчик. Але цей котик полюбляє пригоди найдужче!

Для читання дітям під час війни

— Привіт, — прошепотіла Ейва кошеняткові, коли воно розглядало її з-за рамки для фото. — Ти застряг?

Кошеня мало такий кумедний вигляд, коли його голова стирчала з одного боку рамки, а хвіст — із другого. Воно нявкнуло до неї та ще трохи висунулося з-за фотографії. Але місця було небагато, котик зачепив вазу, яка стояла за ним, і вона небезпечно гойднулася.

— Ой! — стурбовано мовила Ейва. — Іди сюди, котику. А то через мить тебе придавить.

Вона протягнула руку, щоб забрати його з-за фоторамки, а тоді невпевнено глянула на Розі. Чи можна було взяти кошеня на руки?

— Дотягнешся? — кивнула їй Розі. — Просто спусти його звідти.

Ейва схопила кошеня обіруч, сподіваючись, що не налякала його. Але, здавалося, воно було вельми вдячне за порятунок. Смугастик не вертівся, і дівчинка притиснула його до свого светра, насолоджуючись відчуттям тепла від шерсті та ніжного кошеняткового животика.

— Ой, він такий гарненький! — мовила мама, підійшовши ближче, щоб роздивитися. — І такий смугастий!

— Він найсмугастіший кіт, якого я лишень бачила, — погодилась Ейва, роздивляючись котика. Той був гарного золотисто-коричневого кольору із чорними смугами по боках і товстими чорними кільцями вздовж хвоста. Звісно, Ейва й раніше бачила смугастих котів, та ніколи їй ще не траплявся ось такий, з ідеальними смужками.

— Це тигрове забарвлення, — сказала Розі. — У них теж такі смужки.

— І нагадує тигра, — погодилася мама. — Однакові смужки по обидва боки.

Ейва захихотіла, коли кошеня по светру видряпалося на її плече. Вона знала, що котик, мабуть, просто намагається вилізти якнайвище, щоб бачити, що ж ті дивні люди роблять на його кухні. Дівчинка відчула, наче між ними існує якийсь зв'язок.

— Мамо, — прошепотіла вона. — Як думаєш... Може, візьмемо цього?

Люсі піднялася, щоб глянути. Перед цим вона намагалася змусити рудих кошенят поглянути на її іграшкового котика, але вони не дуже зацікавилися.

— Як його звати? — запитала вона Розі.

— О, я старалася ніяк не називати їх, бо знала, що вони матимуть нових власників, — пояснила Розі. — Та про себе я називаю його Шукач пригод.

— Він неначе супергерой! — сказала Ейва.

— Я думаю, його звати Тигр, — прохопилася Люсі, киваючи головою. — А заберімо його зараз додому.

— Люсі, ми ще не вирішили, — мовила мама, всміхаючись. — І не забувай, нам треба купити для кошенятка переноску, кошик і багато всього! Хоча воно гарненьке...

— Тигр — чудове ім'я, — докинув тато. — Бел? Ейво? Що скажете?

Бел потягнулася до кошенятка, щоб погладити його крихітні лапки, й усміхнулася.

— Навіть його лапки смугасті.

Ейва ледь кивнула, щоб не особливо трясти кошеня.

— Воно ідеальне! Нагадує тигра, і таке ж сміливе.

Розділ 2

Коли переноску нарешті поставили на землю й металеві дверцята відчинилися, Тигрик не ворушився. Він не був певний, що там, за переноскою, але розумів, що це не його домівка. Тут пахло по-іншому. Не було заспокійливого запаху його мами та інших кошенят.

— Чого він не виходить? — запитала Бел, присівши.

— Мабуть, налякався, — пояснила мама. — Для нього все це дуже дивно.

— Може, дамо йому котячі ласощі? Ті, що, зі слів Розі, йому подобаються? — запропонувала Ейва, відчиняючи кухонну шафку.

Тигрик підійшов на крок ближче до відчинених металевих дверцят, почувши шурхіт пакетика з фольги. Він відчув запах ласощів — смачний запах риби. Хоча йому й досі було лячно, котик зробив ще кілька кроків уперед і заглянув через решітку дверей. Так, там був пакетик. Вусики кошенятка смикнулись, і воно глянуло на дівчинку, яка тримала ласощі.

— Кошеня, виходь! — Люсі вирвалася з маминих обіймів

і помчала до котячої переноски. Тигр почув її голос, тупіт кроків та відскочив назад у переноску.

— Лю-ю-ю-сі! — крикнула Ейва, проте потім пошкодувала, коли обличчя молодшої сестри скривилося. — Ти маєш бути дуже ніжною, — додала вона, але Люсі вже залилася слізьми.

— Може, краще дамо Тигру трохи часу, щоб він вийшов сам, — запропонував татко. — Я розумію, усі ви хочете гратися з ним, але він нервується. Чого б нам не подивитися щось на планшеті?

Він узяв на руки Люсі й вивів із кухні Бел, але Ейва вагалася. Звісно, вона залишиться. Дівчинка сподобалася Тигрові напередодні. Він дозволив Ейві зняти його з книжкової шафки й, здається,

втішився, коли вона взяла його на руки. Дівчинка благально глянула на тата, але він похитав головою.

— Ейво, так нечесно, — наголосив він. — І буде ще багато часу, щоб погратися з ним.

Мама обійняла її за плечі.

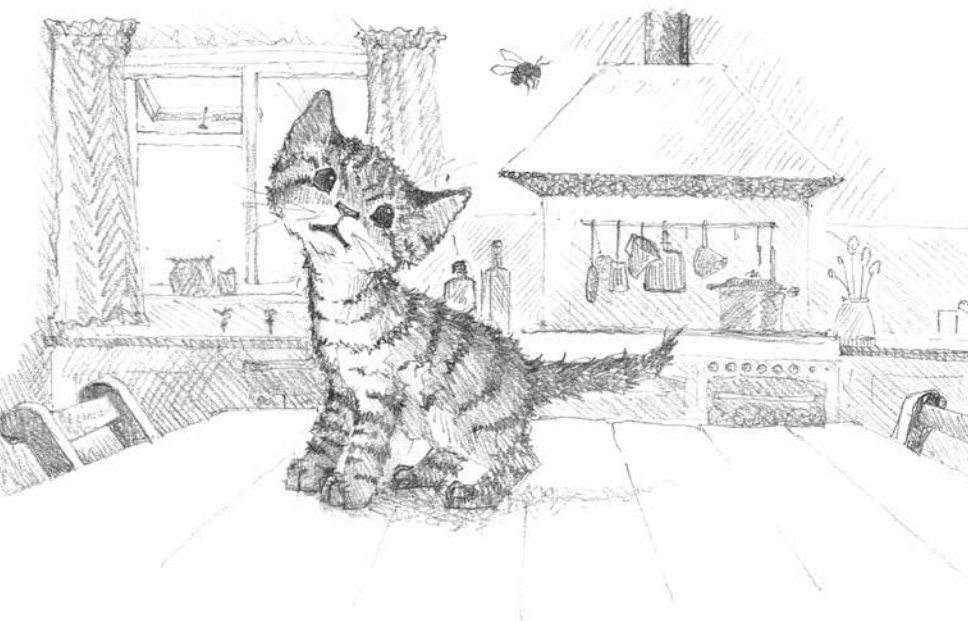
— Дамо Тигрикові час, щоб він трохи призвичаївся, а тоді прийдемо й глянемо, що він робить. Та й загалом, хіба тобі не треба виконувати домашнє завдання з мови, Ейво? Скільки часу треба на це, двадцять хвилин? Якщо ти зробиш його зараз, то вивільниш другу половину дня, щоб погратися з Тигром.

Ейва кивнула й зітхнула. Мама мала рацію стосовно домашнього завдання. Але чому Люсі та Бел завжди все псують?

Двері на кухню причинились, і Тигрик нашорошив вуха. Він іще відчував запах котячих смаколиків. Котик підкрався до дверцят переноски, виглянув із неї. На підлозі лежали розсипані ласощі, які так смачно пахли. Він вийшов і став хрумкотіти, уважно озираячись на всі боки після поїдання кожного шматочка. Там було лише кілька штукочок, і вони зникли за лічені секунди. Тигрик невпевнено озирнувся на переноску. Котик розумів, що там він у безпеці, та вона йому не подобалася. Тепер, коли на кухні стихло, кошеняті захотілося дослідити її.

Котик вистрибнув на кухонний стілець, а тоді на стіл. Йому подобалося бути високо, щоб спостерігати за тим, що відбувається внизу. Тигрик передусім оглянув

вікно над раковиною. Воно було зачинене, та невеличка кватирка згори — відчинена. Аж тут із саду у вікно влетіла бджола. Тигрик зацікавлено спостерігав за нею, не розуміючи, що то таке. Котик трохи пригнувся, обдумуючи, чи зможе він кинутися на бджолу зі свого місця. Комаха зигзагом облетіла кухню, і коли знову прошмигнула над столом, Тигрик

пішов слідом за нею. У нього аж хвіст посмикувався від збудження.

Тигр балансував на самісінькому краю стола, намагаючись схопити бджолу лапою. Але він ніяк не міг підібратися достатньо близько. Тоді бджілка надумала перепочити, сівши на кухонну стіну. Тигрик знову стрибнув на стілець і спустився на підлогу. Він непомітно наблизиться до неї й атакує! Кошеня прокралося плиткою й кинулося на комаху.

Бджола полетіла геть із несамовитим дзижчанням, а Тигрик повернув голову й дивився услід. Він упустив комаху. Тоді кошеня поглянуло вниз і стурбовано стисло кігті. Вони міцно застрягли в товстих шпалерах. Тигрик був уже на півдорозі до стелі на кухонній стіні й не зовсім розумів, як він туди потрапив...

Ейва зазирнула за кухонні двері, цікавлячись, де ж Тигр. Вона поспіхом виконала домашнє завдання й була переконана, що воно не надто вразить місіс Аткінс.

— Сподіваюся, він вийшов із котячої переноски, — поцікавилася мама, зазираючи через Ейвине плече. — Але я його не бачу. Дивно, що він такий сором'язливий. У будинку Розі котик здавався аж надміру зухвалим. Він явно був найвідважнішим з-поміж чотирьох.

— Мамо! Глянь! — Ейва вказала на протилежну стіну, поруч із холодильником. Мама завжди казала, що хоче поміняти шпалери, бо вважала їх непомірно яскравими й схожими на пластмасові, але Ейві

вони подобалися. Це були жовті шпалери з яскравим малюнком банок із варенням. Саме зараз на півдорозі вгору на них зависло маленьке смугасте кошеня.

— Як він туди видряпався? — зойкнула мама.

— Мабуть, виліз, — захихотіла Ейва. — Думаю, шпалери доволі м'які, щоб він зачепився за них своїми кігтками. Бідолашний Тигрику! Ти застряг? Спустити тебе? — Вона повільно наблизилася до стіни. — Дурненький, скільки ти тут висиш? Навіщо ти це зробив, га?

— Ейво, обережніше, — застерегла мама, — не тягни його, щоб не травмувати кігті.

Дівчинка підклала одну руку під Тигрика й спробувала підвести його передні лапки, щоб відчепити кігті від шпалер.

— І як він? — запитав тато, просуваючи голову за двері. — Добре примостився?

— Можна й так сказати, — зітхнула мама. — Глянь-но!

— Ого! — розсміявся тато. — Оце спосіб позбутися тих шпалер! Ейво, можеш зняти його звідти?

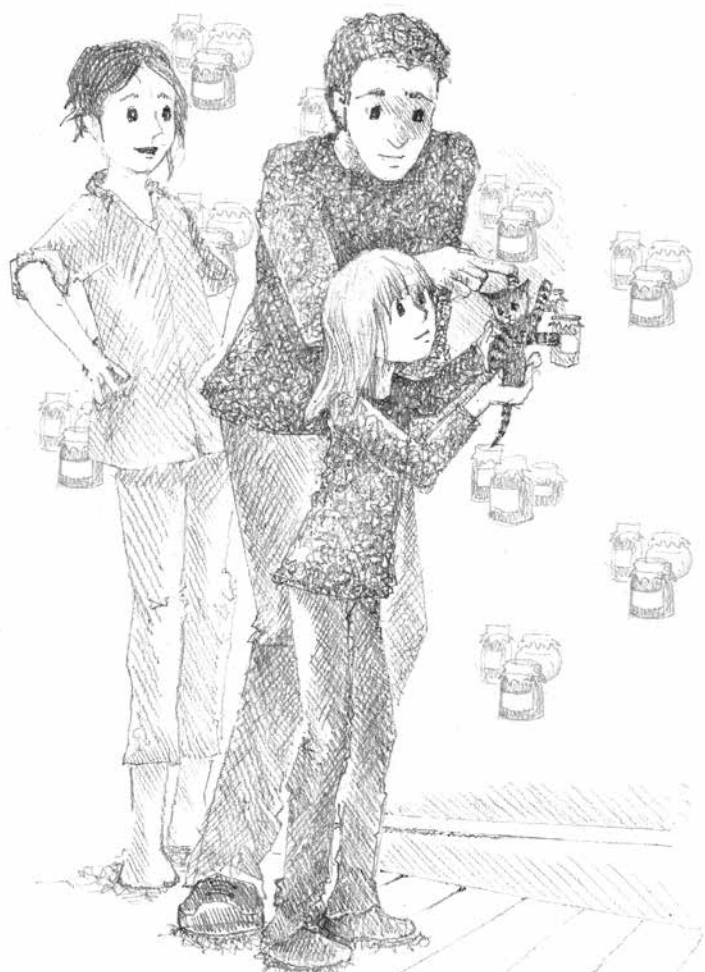
— Його кігті застрягли, — стривожено сказала Ейва. — Я не можу відірвати його лапки, а він так наполоханий, що просто чіпляється за стіну. Та я хоча б тримаю його тепер, він не висить на кігтях... Що ж робити? Може, подзвонити Розі?

Тато похитав головою.

— Хвилинку, в мене ідея. — Він обережно потер верхню частину найближчої до нього Тигрової лапки. Кошеня глянуло на нього, притиснуло вуха, а очі були

широко розплющені й дивилися з тривогою.

— Татку, що ти робиш? — запитала Ейва.

Для читання дітям під час війни

— Моя мама так робила, коли наш кіт виліз на спинку дивана й застряг. Старий сірий кіт Димок, пам'ятаєш? Бабуся Ширлі показувала тобі його фото.

Ейва кивнула. Її бабуся любила котів, їх у неї було кілька, і Ейва бачила всі їхні фотографії. Димок був гарним сірим довгошерстим котом. Він жив у батьковій сім'ї, коли той був приблизно Ейвиного віку.

— Виходить, — прошепотіла Ейва, коли Тигр розслабив свої кігтики і його лапа відірвалася від шпалер із тихим шурхотом. — Тату, тепер відчепи другу лапу!

Тато погладив другу лапу Тигра, і цього разу все сталося ще швидше. Тигрик був вільний, його задні лапки застрягли не так глибоко.

Ейва обережно відтягнула кошеня від стіни й опустила на підлогу. Воно втекло, невдоволено трясучи вухами, а дівчинка затисла рот рукою, намагаючись не розсміятися.

— Я думаю, йому соромно, що він застряг, — прошепотіла вона татові. — Він удає, що нічого не сталося!

— Сподіваюся, з його лапками все добре, — мовила мама, схиливши голову набік, щоб глянути, як Тигр іде. — Він же не шкутильгає, правда?

— Ні, думаю, з ним усе гаразд, —
Ейва схилилася, щоб перевірити
це, і Тигр зацікавлено озирнувся на
неї. — Гей, Тигре, усе добре? Лапки
не болять?

Тигрик підбіг до дівчинки
й ткнувся носом у її коліно.

— Мабуть, це був знак вдячно-
сті, — усміхнувся тато.

Розділ 3

— Мамо, де Тигрик? — Ейва вибігла в сад, де мама саджала щепи*. Тато Джесс, найкращої Ейвиної подруги, працював садівником і напередодні віддав їх мамі в школі.

— Хіба він не на кухні? Кілька хвилин тому Тигр спав у своєму

* Прищеплені фруктові дерева. —
Прим. ред.

кошику. Гадаю, ви його виснажили, дівчатка, коли так довго гралися з ним тією іграшкою з пір'ям. — Мама підвелася й зняла садові рукавиці.

— Там його точно нема. Я перевірила, коли виконала домашнє завдання з математики. — Ейва стурбовано оглянула садок. — Він же не вислизнув за тобою, правда? Йому ще не можна виходити надвір!

— Ні, я впевнена, — мама на мить замовкла. — Цікаво, де твої сестри?

Ейва розвернулася й поспішила до будинку. Люсі та Бел були у своїй кімнаті: вона чула, як вони хихотять. Але ж дівчатка знали, що Тигрик мав залишатися на кухні в перші кілька днів! Вона вибігла сходами нагору й увірвалася в їхню спальню.

— Іди! Нам ніколи! — сказала сердито Люсі, але Бел, здавалося, нервувалася. Вона накрила щось перед собою ляльковою ковдрою, щось таке, що рухалося!

— У вас тут Тигр! — вигукнула Ейва. — Та ви що! Ви ж знаєте, що він мав залишатися на кухні! Він же не пробув у нас і дня!

Тигрик виглянув з-під ковдрочки, й Ейва ойкнула. Сестрички вирядили його. З передньої кошеняткової лапки спов-

зала ляльчина шкарпетка, а на вусі, що посмикувалося, ледь трималася шапочка.

Ейва підхопила кошеня й притиснула до себе.

— Так не можна робити! Він не іграшка!

— То чого тобі можна з ним гратися? — вимагала відповіді Бел. — Ми ж просто веселилися. Він і наше кошенятко.

— Ви можете гратися з ним правильно, з іграшками для котиків! Але не можна наряджати його як ляльку.

Ейва стягнула шкарпетку з кошеняткової лапки, шапочка злетіла сама.

— Віддай його! — запхикала Люсі.

— Ти не забереш його, так нечесно! — тупнула ніжкою Бел.

— Ні, вона має рацію, — сказала мама з порога. — Ви знали, що йому поки що не можна підійматися нагору. І що це за убір? Ейво, віднеси

Тигрика назад на кухню, а я мушу поговорити з Бел та Люсі.

Ейва несла Тигра вниз сходами й ніжно погладжувала.

— Присягаюся, ти хотів би повернутися до будинку Розі, де всі поводитися розумно, — прошепотіла вона. — Не йму віри, що мої дурненькі сестрички наряджали тебе. Мабуть, ще й збиралися покласти тебе до лялькового візочка, еге ж?

Тигрик притисся до її підборіддя. Йому не подобалося, коли Люсі та Бел тягали його за собою. Хоча котику вдалося дослідити їхню кімнату, поки вони сперечалися, у що саме його вдягнути, і там було цікаво. Стільки речей, щоб обнюхати й дослідити! Але котику подобався спокійний і ніжний голос Ейви, а також те,

як вона знову й знову гладила його спинку.

Ейва сиділа за кухонним столом і тримала Тигрика на колінах. Вона не тримала його міцно, сподіваючись, що котик зістрибне з колін і піде шукати собі сховок. Можливо, Тигрик хотів би сховатися у своєму кошику, який нагадував м'яке хутряне іглу — невеличку печеру, де можна було б зручно примоститися. Але котеня залишилося на колінах і масувало її ногу, чіпляючи своїми гострющими, як голочки, кігтками.

— Добре, що на мені джинси, — прошепотіла вона йому. — Усе гаразд? Уже не боїшся?

Тигр повільно повернувся й скрутився бубликом на її колінах. Він роззирнувся й побачив свою іграшку з пір'ям на підлозі

поряд із кошиком. Може, Ейва ще з ним пограється? Кошеня зістрибнуло на долівку. Воно було дуже сонне...

Дівчинка спостерігала за ним, її обличчя осяяла усмішка. Тигрик збирався заснути... на її колінах. Звісно, це означало, що він щасливий, навіть після того як Люсі та Бел так жахливо повелися.

Мама знову пояснила Бел та Люсі, що Тигр іще маленький і йому потрібен час, щоб до всіх звикнути. І що кошенята ніколи-ніколи не хочуть, щоб їх одягали. Проте Ейва була не впевнена, що її молодші сестри все зрозуміли. Люсі твердо вважала Тигрика новим, удосконаленим видом плюшевих іграшок. Ейва не знала, що робити: може, Люсі ще недостатньо доросла для домашньої тваринки? Одначе, якщо вона скаже про це мамі й татові, вони можуть погодитися з нею й вирішать повернути Тигрика!

— Я розповім про Тигра міс Деніелс, — мовила Бел, розхитуючи портфелем із книжками, поки вони з Ейвою чекали маму та Люсі в палісаднику. — І всім у класі. — Ураз

вона на мить затихла. — Я могла б узяти Тигрика на урок «Покажи й розкажи»!

— Ні! — вигукнула Ейва.

— Бел, йому таке не сподобалося б, — сказала мама, замикаючи вхідні двері. — Він би злякався. Але ти ж можеш зробити фотографію?

Бел уже збиралася заперечити, коли побачила, що одна з її подруг із мамою спускаються дорогою, і помахала їм.

— Міє!

Ейва теж помахала рукою. Її подруга Джесс була старшою сестрою Мії, і всі вони частенько ходили до школи разом.

— У нас з'явилося нове кошеня, — гордо сказала Мії Бел.

— Справді? — здавалося, здивувалася Джесс. — Я й не знала, що ви вже знайшли собі котика.

— У суботу ми ходили глянути на виводок кошенят, а вчора принесли одненьке додому. Його звати Тигрик.

— Ой, вам пощастило, — зітхнула Джесс. — Я люблю наших котів, але вони обидва трохи старі й не такі жваві. Було б чудово мати кошеня, щоб гратися з ним.

— Ти можеш прийти й погратися з Тигриком, — запропонувала Ейва. — О, привіт, Меган!

Ейва всміхнулася, коли їхня сусідка вийшла за садову хвіртку й присіла, щоб погладити своїх собак, Чарлі й Макса.

— Ви збираєтеся на прогулянку? — Ейва любила собак. Іноді вона разом із Меган вигулювала їх.

Чарлі й Макс виляли кудлатими хвостами й дзявкотіли від хвилювання, поки п'ятеро дівчаток

вовтузилися біля них. Навіть Люсі вилізла зі свого візочка, щоб погладити їхні вушка.

— У нас є кошенятко, — мовила Бел до Меган.

— Цікаво, Чарлі й Макс відчувають його запах? Вони дуже схвильовані. Ходімо, хлопчики. Сьогодні зранку ми трохи запізнюємося, маємо час лише на невелику прогулянку, перед початком мого робочого дня, — сказала Меган дівчаткам. — Успіхів у школі!

— Па-па!

Ейва та Джесс звернули за ріг до стежки, що стелилася повз ліс. Вона вела майже до самої школи та Люсіного садочка. Стежка була трохи глухою, зарослою живоплотом, кропивою та іншими бур'янами, що розрослися довкола великих дерев, а що тут не було машин,

то вони із Джесс могли йти попереду, їхні мами не заперечували.

— О, глянь, ожина! — Джесс потяглася до куща, зірвала кілька ягід і передала одну Ейві. — То Тигрик рудий зі смужками?

— Ні, він коричневий, золотисто-коричневий із чорними смужками. І кінчик хвоста в нього теж чорний, наче він умочив його в банку з фарбою.

— О... А він любить, коли його пестять? Думаю, він ще трохи сором'язливий.

— Він був таким, коли його принесли, — погодилась Ейва. — Але Тигрик так любить гратися, що поруч із нами забуває нервуватися. І дуже охочий до пригод! Коли ми вперше побачили Тигра у його старому будинку, котик видряпався на книжкову шафу, а вчора виліз на кухонні шпалери й застряг.

Джесс хихикнула.

— Схоже на те, що він постійно встряватиме в халепи!

— Я знаю, — кивнула Ейва. — Мені подобається, що він такий непосида й сповнений енергії. Та трохи переживаю, що він може втнути наступного разу!

Розділ 4

— Дивися, Тигрику, — Ейва про-
сунула руку в отвір для котів
у дверях і поворошила нею.

Тепер, коли кошеняткові зробили
всі щеплення, йому можна було
виходити надвір. Ейва не могла
дочекатися цього. Їй дуже хотілося
вперше побачити Тигрика в саду.
Вона була переконана, що йому спо-

добається те, що він матиме більше простору для досліджень.

Джесс мала рацію, що кошеня завдаватиме клопоту. Тигрик уже ходив повсюди біля дому, справді повсюди. Здавалося, він може протиснутися в найменший отвір і видертися на найвищі меблі. Він навіть зміг перестрибнути з книжкової шафи в Ейвиній спальні на верхню частину кімнатних дверей. А тоді сидів там і здавався трохи розгубленим, наче не зовсім розумів, що ж йому робити далі. Тато спустив його вниз, та Ейва відчувала, що невдовзі кошеня спробує знову. Тигрові просто сподобалося бути високо.

Ейва знову пристукнула котячі дверцята й глянула на Тигрика. Здавалося, він нічого не зрозумів. Котик просто витріщився на неї.

Він не був упевнений, чи це якась нова гра. Ейва вмiла гратися з ним, вона могла цілу вічність котити м'ячик чи ворухити перед ним іграшкою на ниточці. Та тепер, здається, їй хотілося лише стукати в цей дивний отвір у дверях.

Аж ось Тигрик наструнчив вуха і його вусики за-смикалися. Він уловив запах свіжого повітря, що проникало крізь котячі дверцята. Запах вулиці, куди його не пускали. Звісно, він намагався вибратися, ховався за людьми, коли

вони виходили в сад, і прокрадався за ними, та його завжди ловили. Якось він навіть дістався найнижчої сходинки, коли Люсі ледь не впала й мама зосередилася на ній, а не стежила за дверима. Та затим мама підхопила його, а він усе ще дивився на відкриту широчінь трави.

— Ну ж бо, Тигрику! Ти можеш виходити, — заохочувала його Ейва, трохи піднімаючи дверцята. — Це твої особливі двері. У Чарлі й Макса такі самі, і вони можуть виходити, поки Меган на роботі.

Тигрик підкрався до котячих дверцят, але відскочив назад, побачивши, що крізь них із садка зазирає Люсі.

— Коли він вийде? — запитала вона.

— Він якраз збирався, — сказала Ейва. — Ти його налякала!

Люсі потупотіла геть, а Тигр висунув носа за дверцята й виглянув у сад. Там так гарно пахло, і він почув, як за задвірковими дверима в кущах пурхають і цвірінькають птахи. Котик смикнув хвостом і несподівано вистрибнув через дверцята — так несподівано, що Ейва аж пискнула від здивування, вона швидко підскочила до дверей, відчинила їх і пішла за ним.

— Він вийшов, — гукнула вона до мами, яка гойдала Бел на гойдалці. — Глянь на нього!

Тигрик пробирався вздовж внутрішнього дворика, зупиняючись що кілька кроків, щоб понюхати листочок чи поглянути на мурашу, яка проскочила поміж його лап. Тоді він став на клаптик, освітлений промінням яскравого осіннього

сонця, і насолоджувався відчуттям тепла на своєму хутрі. На мить він присів, заплющив очі й дозволив теплу нагріти себе. Тоді котик пе-

ревернувся на спинку, піднявши лапки догори.

Тигрик ліниво кліпнув, коли повз нього продзижчала бджола, але йому забракло сил підскочити й погнатися за нею.

— Для нього це блаженство, — розсміялася мама.

— Це добре, правда? — мовила Ейва, сідаючи поруч із Тигриком. — Тепер ти можеш гуляти, коли захочеш, — повідомила вона йому.

— Тільки на перший раз не дуже довго, — зауважила мама. — Пам'я-

тай, що написано в книжці з догляду за котами. Ми маємо забрати кошеня назад у будинок, щоб воно зрозуміло: повертатися додому — добре. Ми ж не хочемо, щоб Тигрик заблукав і загубився. І треба буде тримати котячі дверцята зачиненими, коли нас нема поруч, хоча б попервах.

Ейва кивнула.

— Не думаю, що він уже доволі великий, щоб виходити із саду. Стіни в Меган дуже високі, і під ними нема дір, бо вона не хоче, щоб Чарлі й Макс утекли. А ще є стіна між нашим садком і стежкою на тому боці. Тигрик не надто великий, щоб застрибнути на неї.

— Не думаю, що це надовго, — прошепотіла мама. — Він вправно вилазить усюди.

— Знаю, — зітхнула Ейва.

— Це так мило, бабусю, — Ейва відкусила шматочок попкорну й притислася до бабусі Ширлі. — Треба частіше так проводити час!

— Звісно, — погодилася бабуся. — Просто треба переконати в цьому твоїх маму й тата. Для них дуже важливо провести разом вихідний.

— Тс-с! — глянула на них Люсі. — Не розмовляйте!

Ейва та бабуся перезирнулися. А що Люсі була найменшою, то вона вважала, що всі мають слухатися її.

— Де Тигрик? — прошепотіла Бел. — Я хотіла, щоб він посидів у мене на ручках, поки ми дивитимемося фільм.

Ейва всміхнулася їй.

— Хочеш, я піду за ним? Він у своєму кошику.

— Будь ласка! — прошепотіла Бел у відповідь. Бабуся теж усміхалася. Вона любила Тигрика й сказала Ейві, що вважає його найрозумнішим кошеням, якого тільки бачила.

Ейва поспішила на кухню, та смугастого кошенятка в кошику не було. Вона оглянула кімнату, про

всяк випадок навіть перевірила верхню частину дверей. Здавалося, Тигрик міг залізти туди, де вона й уявити не могла. Мабуть, він піднявся догори, подумала дівчинка, або вийшов у садок. Тепер, коли кошеняткові виповнилося кілька тижнів, йому дозволяли виходити надвір, котячі дверцята залишали відчиненими вдень, щоб воно могло самотійно гуляти. Ейва відчинила задвіркові двері, виглянула надвір і покликала:

— Тигрику! Тигрику!

Вона очікувала, що котик вистрибне з кущів біля дверей. Він любив затаїтися там, спостерігаючи за пташками, які перелітали з гілки на гілку.

— Тигрику! — знову покликала Ейва. Але відповіді не було, лише Чарлі й Макс гавкали в сусідському

саду. «Щось дуже сильно гавкають», — зауважила подумки Ейва й замислилася, у чому там річ. Щосуботи Меган працювала в одному з універмагів міста, собаки були полишені самі на себе.

— Гей, Чарлі! Максе, агов! — покликала вона через стіну. — Тс-с... Щось сталося?

Здавалося, собаки її не чули. Вони й далі гавкали.

Ейва прикусила губу, ураз захвилювавшись. Вона кинулася до будинку, піднялася сходами й перевірила всі спальні: може, Тигрик згорнувся на чиємусь ліжку. Але його не було. Ейва висунулася з вікна спальні Люсі та Бел, намагаючись зазирнути в садок Меган, але їй заважала стіна. Вона бачила лише задню частину саду й знала, що собаки були ближче до будинку,

дівчинка чула їхній гавкіт ближче до задвіркових дверей.

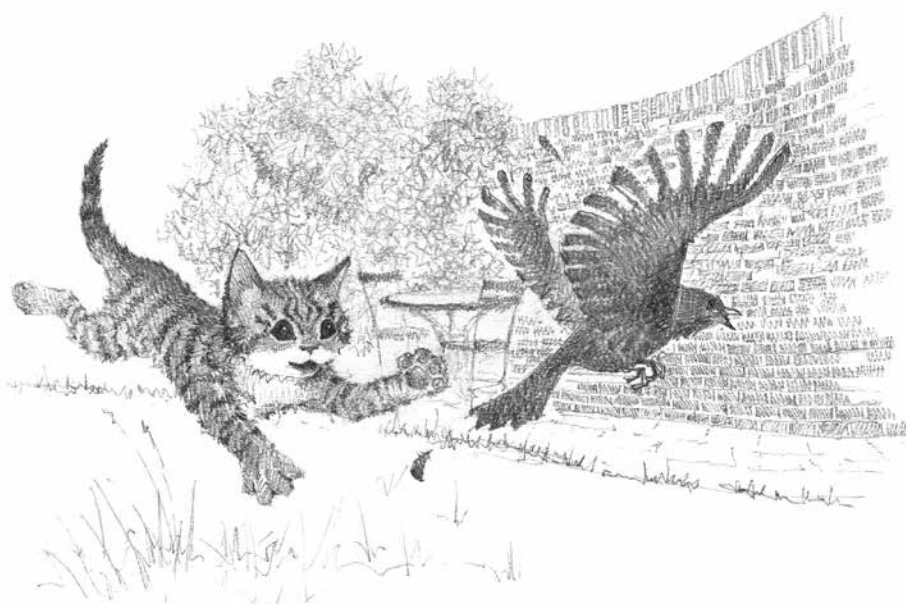
Ейва вп'ялася нігтями в долоні, намагаючись не панікувати. Вона не знала, чи Тигрик у сусідському саду. Але як котик міг там опинитися? Він був не настільки великим, щоб перелізти через величезну стіну, і не було жодної щілини, через яку він міг протиснутися. Навряд чи Чарлі й Макс гавкали на Тигра.

Проте Ейва не була цілком упевнена. Недостатньо впевнена.

Тигрик зайшов аж у кінець саду: він переслідував чорного дрозда. Той був доволі зухвалий, щоб спуститися на траву просто перед котиком. Кошеня так здивувалося,

що ледь утрималося на лапках, але щойно зрозуміло, що відбувається, одразу завмерло в мисливській стійці. Тигрик і раніше бачив птахів у кущах, але не так близько. Він повільно просувався вперед, майже не дихав, прокрадався все ближче й ближче. Аж ось пташка помітила його й, шалено забивши крильми, шугнула вгору. Тигр метнувся за нею, але дрізд був надміру швидкий.

Не встиг котик приземлитися, як птах заховався в кущі бузку, що ріс біля стіни.

Тигрик кинувся за птахом, а той пронизливо крикнув і полетів за стіну.

Прищупивши вуха, котик дивився, як відлітає дрізд. Він був так близько. Тигрик проліз решту шляху по бузку аж до стіни, але пташка зникла. Тоді він із цікавістю розглянувся. Ніколи раніше кошеня не видиралося на вершину стіни. Тигрик був доволі високо і бачив увесь сад та навіть сусідський сад. Зовсім нове місце для дослідження!

Котик пройшовся по цеглинках, думаючи, чи були там інші коти. За кілька днів до того в його саду з'явився велетенський білий кіт, який сичав на нього, наче то йому там не місце. Тигрик був розлючений

та наляканий одночасно. Але тоді надвір вийшли Бел і Ейва, вони закричали — і білий кіт кинувся геть.

Новий садок здавався доволі тихим, тому кошеня зістрибнуло на траву й стало блукати по ній, із цікавістю обнюхуючи рослини. Воно саме досліджувало невеличкий ставок поряд із внутрішнім двориком, коли зненацька пролунав гуркіт, а за ним — оглушливий гавкіт.

Чарлі й Макс вистрибнули зі своїх собачих дверцят, так голосно гавкаючи, що котик просто завмер. Він стояв на краю ставка й тремтів від страху.

Тигрик і раніше бачив собак із вікна, він навіть чув Чарлі й Макса, коли був у своєму садку, та котик не знав, що вони живуть тут! Він не знав, що цей сад належить їм.

Нажаханий Тигрик побіг до хвіртки.

Розділ 5

— Ейво, все добре? — запитала бабуся Ширлі, піднімаючись сходами.

— Я не можу знайти Тигрика! — відповіла дівчинка, кинувшись до бабусі. — А сусідські собаки гавкають, мов скажені. Як думаєш, Тигрик міг потрапити в їхній садок?

Здавалося, бабуся сумнівається.

— Звісно, що ні... Така висока стіна. Хоча коти чудово всюди видряпуються...

— Знаю. Мушу перевірити, бабусю, але не бачу, що за стіною, з вікон позаду будинку, я вже спробувала.

Ейва поспішила в сад і безпомічно дивилася на стіну. Вона ніяк не зможе зазирнути за неї. Стіна була заввишки понад два метри. Ейва важко зітхнула: стіна надто висока. Тигр не міг перестрибнути через неї, еге ж? Проте йому вдалося застрибнути на двері її спальні... Можливо, він зміг би, якби спершу вистрибнув на щось інше. Вона мала переконатися.

— Бабусю, можеш потримати цей стілець? — Ейва підсунула одне із садових крісел до стіни. — Я мушу заглянути через стіну.

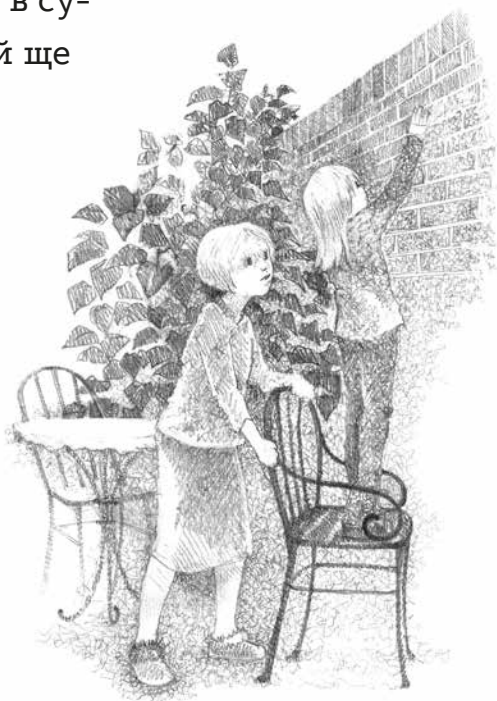
Вона стала на крісло.

— Ні, все намарно, я недо-
статньо висока.

Щоб зазирнути в су-
сідський садок, їй ще
треба було рости
й рости.

— Ой, Ейво,
будь обереж-
на, — зойкну-
ла бабуся,
коли дівчин-
ка зістрибнула
додолу. —
Я не хочу те-
лефонувати
твоїм батькам
і повідомляти,
що тебе довелося відвезти в лікарню
зі зламаною ногою!

— Я буду обережна, бабуся, але
мушу подивитися, чи Тигрик там... —
Ейва стонула плечима. — Чарлі

й Макс — милі собаки, бабуся, та послухай їх. У них такий злий голос. Як думаєш, допоможеш мені пересунути стіл до стіни? Я зможу поставити на нього крісло, а тоді, певне, вдасться побачити, що за стіною.

— Мабуть, тут нічого не вдієш, — зітхнула бабуся. — Шкода, Ейво, що я не зможу видряпатися туди.

— Бабуся, я сама впораюся, чесне слово. Просто допоможи мені підсунути стола. — Ейва схопилася за край металевого стола й потягла його до стіни. — Виходить!

Ейва тягнула стіл, а бабуся штовхала, він ударився об стіну й загойдався.

— Чому ви в садку?

Бел стояла біля задвіркових дверей, а Люсі визирала з-за неї.

— Ой! Ану в дім обидві! — сказала бабуся стривоженим голосом.

— Що ви робите? — нижня губа Бел випнулася, і Ейва зрозуміла, що та ось-ось заплаче.

— Вони не повернуться в будинок, — звернулася до бабусі Ейва. — Хіба що після добрячого прочухана. Треба розповісти їм, що відбувається. — Вона повернулася до Люсі та Бел. — Собаки дуже гавкають, а я не можу знайти Тигра. Думаю, він може бути в садку Меган.

Бел вп'ялася поглядом в Ейву, її очі округлилися від жаху.

— Але ж собаки можуть з'їсти його!

— Тигр! — запхинькала Люсі. — Я хочу Тигрика!

— Я теж, — сказала Ейва, стаючи на крісло. — Саме тому я й лізу сюди. А тепер мусите гарно поводитися й не плакати.

— Ейва має рацію, — кивнула бабуся. — Ідіть сюди обидві. Я знаю,

що ви в домашніх капцях, та один раз заплющимо на це очі. Ви допоможете мені притримати стіл, щоб Ейва не гоїдалася.

Люсі та Бел підскачили й міцно схопилися за край стола. Бабуся мудро вчинила, коли попросила їх допомогти, подумала Ейва, обережно залазячи на стіл. Тепер вони не пхинькатимуть, що обійшлися без них.

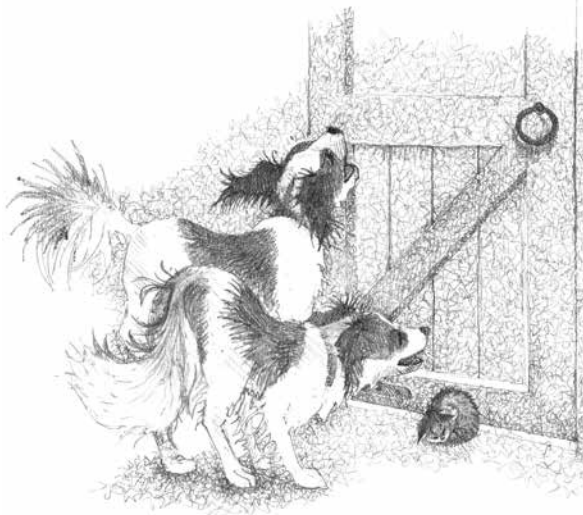
— Він там? — здригнулася Люсі, коли Ейва піднялась, опираючись на стіну.

— Поки що не бачу, — Ейва заглянула через край стіни, стривожено оглядаючи сад. — Ой! Тигр!

— Він там! З ним усе добре? — запитала бабуся. — Ейво, обережніше!

— Він там, але я не знаю, чи з ним усе гаразд, — відповіла Ейва, її голос тремтів.

Тигрик згорнувся бубликом просто біля затильної хвіртки Меган. Чарлі й Макс стояли

над ним і далі гавкали. Хвіртка була міцною, без щілин і майже без проміжку під нею. Вона була високою. Мабуть, Тигрові не вдалося пробратися до неї й перелізти. Він опинився в пастці.

— Не думаю, що Тигрик поранений, — мовила Ейва. — Просто дуже наляканий. Але точно не скажу.

Макс нарешті зрозумів, що ще хтось удерся в його садок. Він прожогом кинувся до стіни й загавкав на Ейву.

Хоча Тигр згорнувся бубликом і заплющив очі, та помітив, що гав-

кання змінилося. Один пес пішов! Він ледь примружив очі й роззирнувся.

Ейва! То вона виглядала з-за стіни! Він намагався піднятися, щоби побігти до неї, та другий собака схилився над ним, ще лютіше загавкав, і Тигрик притиснувся до землі. Він не смів навіть поворухнутися зі страху.

— Ой, Тигрику, — прошепотіла Ейва. — Бабусю, я мушу витягнути його! Він такий наляканий, а Чарлі й Макс можуть нашкодити йому.

— А що та сусідка? Коли вона повернеться? — запитала бабуся. — Маєш її номер телефона?

— Домашній номер телефона в маминому записнику, та це не допоможе. Вона на роботі. — Ейва глянула на бабусю. — Вона буде вдома аж через кілька годин. Щосуботи Меган працює до шостої, я точно знаю, бо вона сказала мамі,

що це їй не подобається. — Ейва знову оперлася на стіну. — Я йду по тебе, Тигрику. Я повернуся за хвилину.

— Підеш по нього? Ні, не підеш! — заперечила бабуся, у її голосі відчувався жах. — Ейво, ти не можеш туди піти!

— Я не залишу його! Навіть якщо ми подзвонимо мамі й татові, той продуктовий ярмарок, на який вони поїхали, за годину їзди потягом. Не можна залишати його так надовго, бабуся. Собаки... — Голос Ейви затремтів. — Вони справді доброзичливі, милі, але сама чуєш, які вони збуджені. Якщо він подряпає одного собаку, вони кинуться на нього.

Бабуся невпевнено глянула на неї, а потім здригнулася, коли один із псів знову голосно загавкав.

— Гаразд, гадаю, ми справді мусимо діяти. Але я не знаю як, Ейво.

Ти можеш глянути за стіну, але ти не можеш вилізти туди і, звісно, не можеш перестрибнути на той бік. Тоді опинишся в садку із цими лютими собаками!

— Вони не люті, бабуся, правда. Я бачу їх майже щодня з Меган і навіть допомагала вигулювати їх. Вони гавкають через Тигрика та й годі.

— А як ти хочеш повернутися?

Ейва злізла зі стола.

— Татова драбина. Чого я не згадала про неї раніше? Вона в комірчині. Я можу залізти на самісінький верх стіни, потім підтягнути її за собою й опустити з іншого боку. Усе буде добре, бабуся. — Ейва з надією схрестила пальці за спиною. — Я постійно таке роблю в гімнастичному гуртку.

— Переносиш драбини? — пробурмотіла бабуся. — Неси драбину,

Ейво, а я гляну, чи вона стійка. Тебе ніхто не триматиме по той бік. Ех, може, таки треба зателефонувати твоїй мамі...

Ейва відчинила навстіж двері комірчини й схопила драбину. На щастя, вона стояла просто біля дверей і дівчинці не довелося натрапити на величезних павуків, які жили в комірчині. І драбина була легшою, ніж здавалася. Ейва віднесла її в садок і приставила до стіни.

Бабуся, Люсі та Бел схопилися за неї, а Ейва полізла нагору, намагаючись не звертати уваги на її хитання та гупання власного серця.

— Зараз я вилізу на стіну, бабусю, — сказала вона, не дозволивши своєму голосу тремтіти. — А потім допоможеш мені підтягнути драбину?

— Будь обережна, — гукнула Бел. — Будь ласка, не впади!

— Не впаду, — Ейва взялася за верхню частину стіни й закинула одну ногу так, що сіла, опустивши ноги з кожного боку стіни. Просто як на гімнастичній колоді, тільки трохи вище та й по всьому.. Вона нахилилася й потягнула драбину за собою, вдячна за те, що та така легка.

— Тигрику, я йду, — прошепотіла дівчинка, дивлячись на волохатий клубок

коричневого хутра біля хвіртки.

— Не бійся.

Усе буде добре.

Собаки просто

розгубилися.

У їхньому

садку був кіт, а тепер ще хтось перелізав через стіну. Вони металися між Ейвою на стіні й Тигриком біля хвіртки, гавкали на обох, але виляли хвостами біля Ейви. Вони знали її, хоча й незвично, що вона перебувала в їхньому садку.

— Хороші собачки, — мовила Ейва, намагаючись казати спокійно. — Привіт, Чарлі. Максе, хороший хлопчик. Я за хвилину піду. Лише заберу Тигрика. Скоро ми обоє звідси підемо.

Вона обережно похитала драбину, намагаючись перевірити, чи добре та стоїть. У внутрішньому дворіку Меган був гравій, а не тверда тротуарна плитка, як у саду, і драбина постійно рухалася. Ейва зціпила зуби й усе одно полізла по ній. Тепер вона не збиралася здаватися. Драбина гойдалася й хита-

лася. Ейва заплющила очі й зістрибнула. Драбина з тріском упала, а по той бік стіни почувся лемент. То розплакалися Люсі та Бел.

— Ейво! Ейво! Що сталося? — несамовито закричала бабуся.

— Я зістрибнула з останнього щабля драбини, бабуся. Усе добре, чесне слово. Скажи Люсі та Бел, що зі мною все гаразд. Чарлі, лежати! Максе, лежати!

Ейва поспішила через сад до паркану, собаки крутилися біля її ніг.

— Бідолашний Тигрику! — Вона схопила кошеня й притулилась обличчям до його м'якої шерсті. — Ходімо. Ми виберемося звідси, — прошепотіла вона маляткові. — Я тримаю його, бабуся!

Вона кинулася до драбини, вільною рукою присуваючи її ближче до

стіни. Собаки стояли й спостерігали, час від часу помахуючи хвостами. Імовірно, у них ніколи не було такого захопливого дня, подумала Ейва.

Тигрик трохи посмикувався. Він зрозумів, що нарешті перебуває у безпеці, далеко від собак. Він був з Ейвою. І був майже вдома! Котик не розумів, що сталося, проте жаж, що охопив його, коли собаки гналися за ним садом, поступово зникав.

Ейва потягнулась і обережно поставила його на стіну. Тигрик на мить завмер, дивлячись униз на сусідський садок і собак. Тоді він знову глянув на Ейву, яка обережно підіймалася драбиною.

— Зможеш залізти назад? — погукала бабуся.

— Іду, — сказала Ейва, коли вилізла на верхній щабель драбини, а тоді на стіну. — Ой! Ой-ой!

— Ейво? — стривожено вигукнула Бел.

— Не хвилюйся, я просто трохи подряпала руки. — Ейва погладила Тигрика й помахала бабусі та сестричкам. — Усе добре!

Розділ 6

Ейва зрозуміла, що пригода Тигрика в сусідському саду стане частиною їхніх сімейних спогадів. Щойно батьки повернулися, вона одразу ж розповіла їм цю історію. А дорогою до школи в понеділок вона переповіла її Джесс, під час реєстрації — місіс Аткінс, а на перерві — своїм шкільним друзям. Коли ввечері

тато повернувся додому, він сказав, що всім на роботі також розповів про героїчний порятунок кошеняти. Однак Ейва не почувалася героїнею. Коли вона нарешті спустилася з драбини, її зненацька затіпало. Дівчинка більше ніколи не хотіла залазити на неї.

Ейва була переконана, що їм іще не раз доведеться рятувати Тигрика. Але сподівалася, що після такого переляку він не намагатиметься пробратися в сад Чарлі й Макса.

Тигрикова пригода мала ще деякі позитивні наслідки: мабуть, Бел і Люсі таки зрозуміли, що котика треба оберігати й пильнувати. Люсі ще занадто мала, щоб це зрозуміти, але вже достатньо доросла, щоб побігти й повідомити комусь, якщо зненацька побачить Тигрика в палісаднику або на

стіні між садом і провулком. Ейва відчувала, що вони втрюх — одна команда.

Можливо, тому, що всі так уважно за ним стежили, а може, після такого переляку, але кошеня було вдома, бо там безпечно. Увесь той тиждень Тигрик поведився бездоганно. Він ніде не застрягав. Коли його кликали, котик завжди був поруч. Він навіть не пробувався до палісадника й не дивився на дорогу, тож мама не хвилювалася.

Проте в неділю, якраз через тиждень після своєї втечі, яка наробила стільки галасу, Тигрик знову зник.

Ейва працювала над шкільним проектом — його треба було здати найближчим часом, тому цілу неділю вона малювала головні убори майя і переписувала рецепти

шоколаду. Дівчинка не помітила, що Тигрика нема поруч. У Бел був день народження, а Люсі сердилася, що це не її свято. Тож тільки коли тато заходився готувати вечерю й дістав котячий корм, щоб погодувати Тигрика, всі зрозуміли, що уявлення не мають, де кошения.

— Ейво! Тигрик біля тебе нагорі? — спитав тато, піднімаючись сходами.

Дівчинка вийшла на сходи.

— Ні. Я від обіду його не бачила. — Вона подивилася на годинник. — Він не заходив на чай?

Тато всміхнувся.

— Я переконаний, що через хвилину він буде тут. Не хвилюйся, Ейво.

Ейва повернулася до свого проекту, але не могла зосередитися. Вона 10 хвилин писала одне речення, тож спустилася вниз.

— Татку, він повернувся?

— Ні, — зізнався тато. — Я виходив у сад і кликав його. І перед будинком теж дивився.

— Можна я піду й подивлюся ще раз?

— Добре, але далеко не йди. Уже сутеніє.

Ейва вийшла через парадні двері й пішла тротуаром. Вона кликала Тигрика. І щомиті сподівалася побачити маленького смугастого котика, який мчить дорогою їй назустріч.

— Ейво, що ти тут робиш? — Мама з Бел підїхали машиною до будинку. Ейва поспішила до них.

— Ми не можемо знайти Тигрика! Мамо, можна подзвонити Меган у двері? Хочу переконатися, що він знову не забіг у її сад.

— Так і зробимо, — пробурмотіла мама й рушила сусідською стежкою

вслід за Ейвою, міцно тримаючи Бел за руку.

Меган одразу ж відчинила двері. Вона всміхалася, поки не помітила стривожене Ейвине обличчя.

— Що сталося, Ейво? О ні, собаки знову ганялися за Тигриком? — Вона опустила очі на Макса й Чарлі, які стрибали коло її ніг.

Ейва вже розповідала Меган про рятувальну операцію: наступного дня мама привела її до Меган, щоб вона вибачилася за те, що перелізла через стіну. Меган запевнила, що

це була надзвичайна ситуація й вона вчинила б так само. А ще додала, що Ейва дуже хоробра, й дала мамі запасний ключ від воріт на випадок, якщо це повториться.

— Ми не можемо його знайти! — зітхнула Ейва. — Тигр завжди повертається додому на вечірній чай, завжди!

— Меган, а подивися-но швиденько у своєму саду, — попросила мама.

— Звичайно. Ви, двоє, ходіть сюди. — Меган закрила собак у вітальні. — Я зараз гляну. Зачекайте хвилинку.

Ейва чекала, знервовано дихаючи. Вона не була впевнена, що хоче почути від Меган. Якщо собаки знову гналися за Тигриком, то він тепер переляканий. Але якщо його нема в її саду, значить, вони уявлення не мають, де він...

Тигрик застрибнув на стіну між садом і провулком. Він саме доріс до такого стрибка — спершу йому довелося застрибнути на спинку садової лавки, аж потім на стіну, і то було непросто. Але щойно котик опинився на стіні, то міг пройти по ній уздовж усього будинку до палісадника й вулиці. А ще він міг сидіти на стіні й дивитися, як повз нього проходять люди й проїжджають машини. Він навіть міг зістрибнути на тротуар. Звідти долинали всілякі цікаві запахи, а на дереві в сусідському саду завжди сиділо повно горобців. Тигрикові ще жодного разу не вдалося зловити пташку, але він не збирався припиняти спроб.

Того дня горобці були як ніколи галасливими й захоплено пурхали

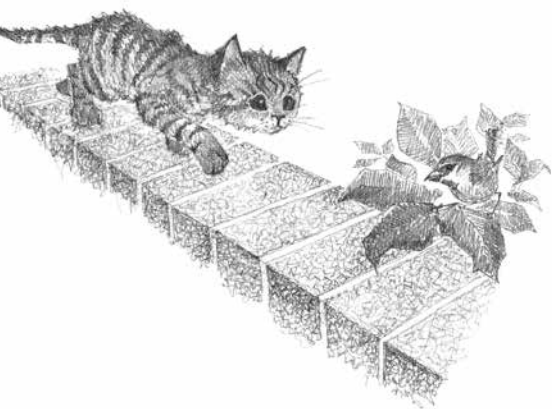
в кущах біля будинку Меган. Тигрик перестрибнув із фасадної стіни Ейвиного будинку на стіну будинку Меган і прокрався вздовж неї, щоби бути ближче до дерева. Але котик рухався недостатньо швидко й тихо. Горобці почули, як він стрибнув, пронизливо зацвірінькали й по-

тіли геть.

Тигрик стояв на стіні й дивився на спустілий кущ. Потім він удав, що зовсім не збирав-

ся ганятися за горобцями, і зіско- чив на тротуар.

Котик сердито рухався вздовж тротуару й розмірковував, куди ж

це полетіли горобці. Він думав про птахів і більше ні на що не звертав уваги.

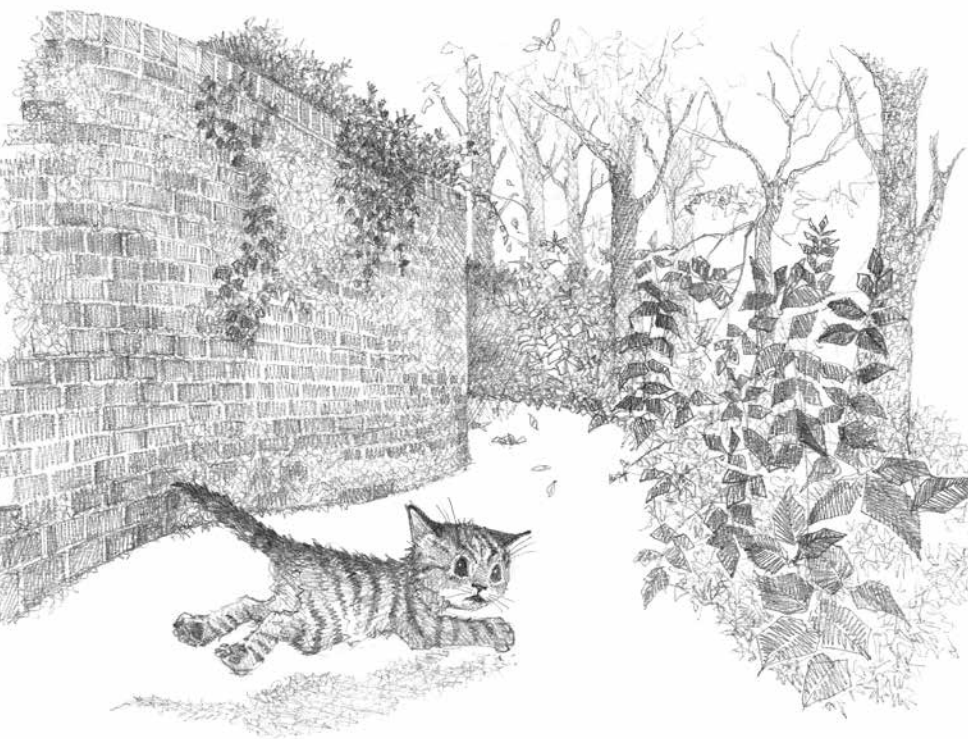
— Гей!

Несподівано позаду нього пролунав дивний шиплячий звук, а потім вереск і сердитий крик. Тигрик перелякано нявкнув і відскочив убік, а повз нього промчав велосипед. Велосипедист зачепив кошеня ногою й відштовхнув убік. Тигрик побіг тротуаром, але так злякався, що промчав повз свій будинок і опинився в провулку. Раніше він ніколи не ходив цією дорогою, але йому було байдуже. Котик просто хотів утекти якнайдалі від велосипеда й сердитого гонщика.

Тигрик біг стежкою, але йому здавалося, що він усе ще недостатньо далеко. Йому треба вилізти вище. Високо він буде в безпеці. Ніхто

не зможе його спіймати. Він стрибнув і видерся на одне з високих дерев. Усе ще тремтячи від страху, Тигрик дерся все вище й вище. Йому треба вилізти якнайдалі нагору.

Нарешті він зупинився й сів на гілку на самісінькій верхівці дерева. Котик тремтів усім тілом і вдивлявся в темну ніч.

Розділ 7

— Його ніхто не бачив? — запитав тато, коли мама з Ейвою повернулися до будинку. Поки мама та Ейва ходили шукати Тигрика, він вкладав Люсі та Бел спати.

— Ні. Але вже восьма година. Ейві час спати.

— Я не хочу! — запротестувала Ейва. — Ну чесне слово, мамо, я не

зможу заснути, поки ми не дізнаємося, де Тигрик.

— Тобі завтра до школи. Ні, Ейво, навіть не сперечайся, уже час лягати спати. Обіцяю, ми з татом продовжимо шукати на вулиці. Ми робитимемо це по черзі. І не забувай, що ми розпитали всіх сусідів. Якщо хтось побачить Тигрика, вони нам зателефонують.

— Він не так давно зник, — зауважив тато. — Лише кілька годин тому, десь після обіду.

— Татку! Він ніколи-ніколи не пропускає чаювання! — Ейва притиснула руки до очей. Дівчинка щосили намагалася не плакати, бо знала, що це не допоможе. Але вона була така втомлена й налякана! А якщо вона налякана, то як почувався Тигрик? А що, як він загубився або поранився?

— Я знаю, що деякі коти йдуть із дому надовго, — продовжувала вона тремтячим голосом. — Але не Тигрик. Він іще зовсім маленький і любить бути вдома! Він часом робить дурниці, але не міг піти кудись далеко. Можливо, Тигрик потрапив у пастку. А може, його збила машина! — Дівчинка більше не могла стримувати сліз.

Мама обійняла її:
— Ейво, люба.
Я знаю, що ти налякана. Але рано так панікувати. Тато має рацію. Десь за годину Тигрик застрибне через свої дверцята в будинок і матиме такий вигляд,

наче він ніколи й не зникав. А тобі треба лягати спатки. Ходімо. Ляжеш у ліжко.

Мама провела Ейву на сходи, і вона поволочила ноги у свою кімнату. Дівчинці навіть було складно уявити, що їй вдасться заснути. Надто вже вона розхвилювалася. Ейва одягла піжаму й подалася у ванну чистити зуби, постійно прислухаючись, чи не стукають часом котячі дверцята. Але вони не стукали. Вона залізла в ліжко, лягла й тихо заплакала в подушку.

— Ейво! Ейво!

Дівчинка зрозуміла, що, мабуть, заснула. Якби це було не так, ніхто не будив би її тепер...

Це Бел, сонно подумала Ейва. Здавалося, щось важке притиснуло її ноги. Вона сіла й закліпала. У кімнаті було темно, але на сходах горів нічник, тож їй удалося дещо розгледіти.

— Що сталося? Ще не час уставати... — прошепотіла вона.

— Ми хвилюємося, — сказала їй Бел.

Дивною важкою брилою на Ейвиних ногах виявилася Люсі, яка сиділа скраю ліжка.

— Хвилюємося... — повторила вона.

— За Тигрика? — зітхнула Ейва. — Я теж.

— Ейво, ти мусиш його знайти, — поважно мовила Бел. — Ти врятувала його від Чарлі й Макса. Ти перелізла через стіну! Я хочу його повернути. І Люсі теж.

— Ми пошукаємо його завтра перед школою, — сказала Ейва, на-

магаючись говорити впевнено. —
Я переконана, що ми його знайдемо.

— Обіцяєш? — перепитала Бел.

— Ем... — Ейва відчула, як клубок підступив до горла. Як вона могла обіцяти це? Але Бел і Люсі видавалися такими переляканими. — Обіцяю... — прошепотіла вона.

Тигрик потягнувся й затремтів. Він змерз, у нього боліло все тіло. Він перебув ніч, притулившись до гілки. Час від часу котик засинав, але, коли згадував, як його мало не переїхав велосипед, то різко прокидався.

Кошеня відчайдушно хотіло повернутися додому, до Ейви й своєї сім'ї, щоб його погладили, пригорнули, лише тоді воно почуватиметься в безпеці. Хоча Тигрик і був страшенно голодний, він не наважувався злізти з дерева. Світало — час снідати, тільки от вечерю він пропустив і тепер удвічі голодніший. А ще кошеня хотіло пити...

Тигрик глянув униз крізь ранковий туман. Зверху він міг роз-

гледіти дорогу. Іноді повз котика
проносилися машини й він при-
тискався до стовбура
дерева, але до
нього вони
не набли-
жались.
Хлопця на
велосипеді
теж
не було
видно.
Напевно,
вже можна
спуститися вниз?

Тигрик обережно встав. Від холоду
він, мабуть, став гірше розуміти, що
робить. Коли кошеня намагалося
пройти трохи по гілці, лапки
не слухалися й тремтіли. Ураз котик
відчув, як вітер гойдає гілки де-
рева. Він випустив кігті й учепився

в дерево. Досі Тигрик почувався тут у безпеці, якнайдалі від усього. І не думав про те, як спускатиметься.

Учора Тигр так швидко підіймався по дереву, що не думав ні про що, окрім утечі. Тепер, коли надворі прояснилося, земля здавалася далекою й він збагнув, що ніколи не залазив так високо. Котик був набагато вище, ніж хотів би бути. Від раптового переляку Тигрик занявкав. Він застряг.

Натягуючи на себе плащ, Ейва вибігла зі школи. Джесс бігла за нею. Цілісінький день вона дивилася на стрілки годинника в класі, які повзли надзвичайно повільно.

Дівчинка відчайдушно хотіла повернутися додому, щоб знову вирушити на пошуки Тигрика. Мама обіцяла: якщо котик знайдеться, вона зателефонує до школи й попросить секретарку, місіс Маршал, повідомити Ейві та Бел, що Тигрик повернувся. Але звістки так і не було. Під час обідньої перерви Ейва навіть ходила до її кабінету, щоб перепитати — а що, як місіс Маршал була дуже заклопотана й не могла прийти до неї в клас.

Добре, що мама все пояснила вчительці, місіс Аткинс. Інакше в неї, мабуть, були б неприємності, адже за цілий день вона майже нічого не зробила. А просто чекала й чекала.

Біля воріт дівчинка побачила маму й Люсі, але мама не була

веселою — якби мала добрі новини, вона, напевно, стрибала б і махала руками.

— Ти запитувала ще раз у сусідів? — випалила Ейва й стривожено подивилася на маму.

— Так. Ми з Люсі обійшли всю вулицю вздовж і впоперек, а також усі довколишні дороги. І я телефонувала до ветеринарної клініки, але вони теж його не бачили. Ейво, це добрі новини. Це означає... — Мама ковтнула клубок, який підкотив до горла. — Це означає, що його не збила машина. Якби збила, його відвезли б у клініку.

Ейва кивнула, і її очі знову наповнилися слізьми. Вона захликала.

— Так, це добре.

Джесс швиденько підійшла до подруги й обійняла її.

— Ми можемо пошукати його дорогою додому. Я дуже хочу допомогти, і моя мама теж. Мія збирається на чай до Емі.

Ейвіна мама всміхнулася.

— Дякую, Джесс. Мені шкода, що вранці ми не пішли до школи з тобою. Ми дуже затрималися, і я підвезла дівчаток машиною... Розумієш, перед сніданком ми знову ходили шукати Тигрика. — Вона зітхнула. — Але Ейва нічого не їла. Будь ласка, скажи мені, чим ти обідала? Тато сказав, що вчора ти не вечеряла.

— Я трохи попоїла, — мовила Ейва.

Вона справді попоїла, зовсім трохи. Ейва просто не почувалася голодною. Її переповняло занепокоєння, тож місця для їжі вже не залишалось.

— А ось і Бел. — Мама помахала рукою, коли клас Бел вийшов на ігровий майданчик. Ейва із Джесс підійшли до воріт і стали віддалік. Вона не хотіла чути, як мама каже Бел, що Тигрик ще не знайшовся. Ейва так старалася бути хороброю, аби сказати Люсі та Бел, що все буде добре. Утім, у неї закрадалися думки, що все може бути зовсім по-іншому.

Тигрик цілий день спостерігав за людьми, які йшли доріжкою. Він нявкав, сподіваючись, що вони глянуть угору, побачать його й допо-

можуть спуститися. Але день був вологий, вітряний, людей на доріжці проходило небагато, й вони не чули сумних звуків нагорі. Він почав упадати у відчай. На кожен порив вітру дерево здригалося й гілка, на якій він сидів, розгойдувалася вгору-вниз.

Де Ейва? Навіщо він узагалі вийшов у палісадник? Треба було залишатися вдома в безпеці з Ейвою, Люсі та Бел!

Знову долинули кроки. Але його ніхто не почує — як і в попередні рази. Він жалюгідно позадкував по гілці, просто до стовбура дерева, намагаючись убезпечити себе від сильних поривів вітру.

Кроки наближались — вони були вже майже під деревом. І тут Тигрик почув знайомий голос і нашорошив вуха.

— Вибач, Джесс. Я просто дуже хвилююся за нього. Якщо я плакатиму перед Бел і Люсі, вони дуже засмутяться. Вони думають, що, оскільки раніше я врятувала Тигрика, то зможу знайти його й цього разу.

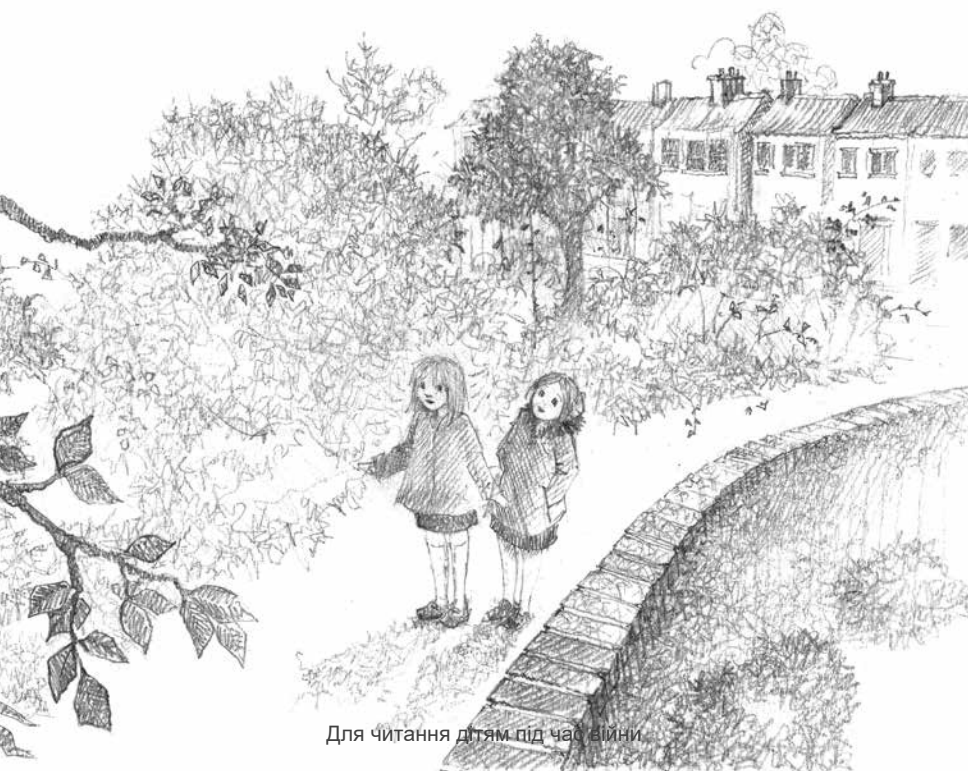
— Ми знайдемо його, — сказала Джесс і обійняла Ейву. — Коли по-

вернемося, я допоможу тобі зробити кілька оголошень. Можливо, його замкнули в чиємусь сараї.

— Мабуть...

Тигрик скочив на лапки, на мить забувши про те, що боїться хиткої гілки. Він побіг, наскільки це було можливо, далі й щосили нявкнув до Ейви.

Розділ 8

Ейва завмерла посеред доріжки.

— Я його чула! Джесс, я чула, як нявкає Тигрик!

Джесс зупинилася й роззирнулася навсібіч.

— Ага! Я теж його чула! Але де він? Я його не бачу.

Ейва повільно обернулася, прислухалася до нявкання, намагаю-

чись зрозуміти, звідки воно доли-
нає. Вона була майже впевнена, що
це Тигрик і з ним усе гаразд. При-
наймні дівчинка сподівалася на це.
Але в нього був наляканий голос.

— Я його не бачу. О! Джесс, дивись!
Він там! — Ейва показала на високе
дерево біля краю алеї.

— Де? — Джесс примружила-
ся й подивилася на дерево. — Ти
впевнена?

— Так! — Ейвин голосно тремтів. Вона
знову показала пальцем угору на
найdaleшу гілку. — На самісінькій
верхівці. Тигрику! Тигрику! Він нас
бачить!

Тигрик голосно закричав і став іти
по гілці.

У Джесс клубок підступив до
горла.

— Як ти думаєш, він був там увесь
цей час? Він застряг?

— Мабуть. Мамо! Ми його знайшли! — Ейва шалено помахала своїй мамі, яка разом із мамою Джесс якраз їх наздоганяла. — Бел, він тут!

Бел помчала до них, побігла й мама, яка котила у візочку Люсі.

— На дереві? Я мала б здогадатися, що він застрягне в якомусь безглуздому місці! О, Ейво, я така рада, ти молодець... — Вона враз замовкла, подивилася на дерево й побачила, як високо сидить Тигрик.

Він усе ще ходив угору-вниз по гілці, дивився на них і нявчав.

— Боже мій!

— А як ми його знімемо? — запитала Ейва, схопивши мамину руку. — Я не проти залізти на дерево, але не думаю, що зможу видертися так високо.

Мама рішуче похитала головою.

— Ти точно нікуди не полізеш. Я не хочу, щоб ти теж там застрягла. Можна було б зателефонувати татові, але йому потрібен час, щоб повернутися з роботи. Може, викликати пожежників?

— Пожежну машину? — спитала Бел і захоплено застрибала.

— Пожежній машині сюди не заїхати, — додала мама Джесс. — Але, можливо, Дейв зможе дістатися до нього, якщо візьме свою довгу драбину.

Ейва з надією подивилася на неї. Дейв, тато Джесс, мав драбину для обрізання дерев.

— Він має дуже високу драбину? Бо в нас тільки маленька.

Мама Джесс кивнула й усміхнулася до Ейви.

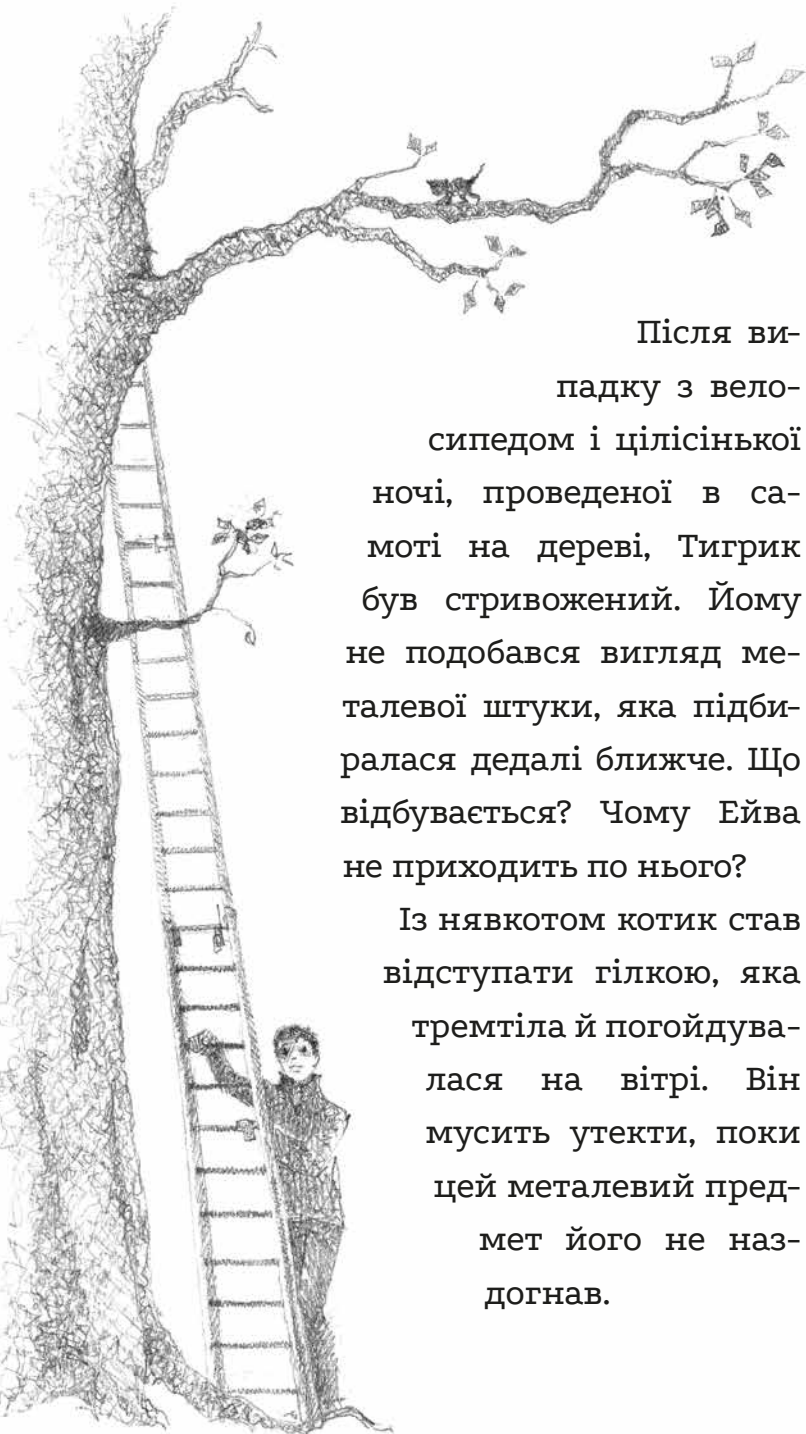
— Звісно, що має. І мені здається, він сказав, що сьогодні працюватиме в саду в кінці дороги. Усе буде добре, Ейво. — Вона витягла з кишені телефон. — Привіт, любий! Слухай, ти майже закінчив? Ти ж у Феркрофт-Лейн, чи не так? Кошеня Ейви та Бел застрягло на дереві в провулку біля їхнього будинку. У тебе є із собою довга драбина? — Якусь мить вона слухала, а потім сказала: — Ти неймовірний. За мить побачимося. — Потім вона поплескала Ейву по плечу. — Усе гаразд. Він уже закінчує. Він скоро прийде.

Тигрик дивився вниз крізь гілки на Ейву. Він дуже хотів до неї, але не знав, як це зробити. Ейва кликала його. Йому подобалося чути її голос. Звичайно, вона знайде спосіб зняти його донизу!

А потім він побачив ще декого — чоловіка, який ніс довгу драбину. Ейва й усі інші кинулися до нього, щоб поговорити, а Тигрик зосередив на них свій огляд і не розумів, що відбувається. Коли до дерева приставили драбину, воно похитнулося. Тигрик відчув, що гілка знову затремтіла, і злякано нявкнув.

Він міцно вп'явся кігтями в кору. Драбина ставала все вищою й вищою та наближалася до нього.

Після випадку з велосипедом і ціліснінької ночі, проведеної в самоті на дереві, Тигрик був стривожений. Йому не подобався вигляд металевієї штуки, яка підбиралася дедалі ближче. Що відбувається? Чому Ейва не приходить по нього?

Із нявкотом котик став відступати гілкою, яка тремтіла й погойдувалася на вітрі. Він мусить утекти, поки цей металевий предмет його не наздогнав.

Батько Джесс спустився по драбині вниз і похитав головою.

— Не вийде. Він, бідолаха, переляканий. Коли я наближаюся до нього, він відступає все далі й далі. Я не хочу ризикувати.

Ейвина мама зітхнула.

— О ні. Дуже дякую, Дейве. Може, мені варто спробувати? Можливо, він піде до когось знайомого.

— Мамо! — Ейва витріщилася на неї. — Ти не можеш цього зробити! Ти боїшся висоти. — Тато завжди дражнив маму із цього приводу. Їй навіть не сподобалася велика гірка в парку розваг. — А як же я? — запитала Ейва, намагаючись не нервуватися. Їй дуже не хотілося лізти на ще одну драбину, особливо

після того, як кілька тижнів тому вона мало з неї не впала. Але хтось мусив зняти Тигрика.

Мама похитала головою.

— Я не хочу, щоб ти залазила так високо! І як ти спустишся назад із маленьким кошеням, яке намагатиметься вирватися?

— Тигрик не намагається вирватися, коли його несе Ейва, — заперечила Бел.

Ейва кивнула.

— Але в мене є краща ідея. Візьмімо переноску для котів. Якщо я поставлю її на гілку, а всередині будуть котячі ласощі, він обов'язково в неї залізе. Тоді я зможу зачинити дверцята й передати переноску татові Джесс.

— Це справді вдалий план, — погодився Дейв. — Я міг би лізти вслід за Ейвою й допомогти їй.

Драбина недостатньо міцна для двох дорослих, але нас з Ейвою вона витримає.

Мама повільно кивнула.

— Добре, якщо ти гадаєш, що це спрацює. Я збігаю додому й принесу переноску та ласощі для котів.

Напевно, це були найдовші п'ять хвилин у житті. Ейва тримала Бел за руку, і вони всі по черзі ніжно кликали Тигрика. І нарешті Ейва побачила, як її мама поспішає назад.

— Так, Ейво, — сказав Дейв, коли мама відкрила ласощі й поклала їх у переноску. — Ти лізеш угору перша. Твоя мама й мама Джесс міцно триматимуть драбину, а я підійматимуся за тобою із переноскою в руках. Я дам її тобі, коли ти будеш готова.

Ейва кивнула, намагаючись розтиснути пальці. Вони видавалися такими холодними, і дівчинка знала, що це через хвилювання... А якщо вона підсковзнеться, коли підійматиметься драбиною вгору? Ця драбина щонайменше вдвічі вища, аніж садова стіна.

Їй не можна просто взяти й послизнутися, та й край. Вона має це зробити.

Ейва повільно поставила ногу на перший щабель драбини й стала підійматися. Дівчинка не дивилася ані вниз на землю, ані вгору на Тигрика. Вона дивилася лише на щаблі перед собою й далі підіймалася догори.

— Ейво, я підіймаюся за тобою. Тримайся міцніше й не хвилюйся, якщо відчуєш, що драбина хитається! — гукнув Дейв.

— Добре! — відповіла йому Ейва дивним високим голосом. Драбина затряслась, і від цього її трохи знудило.

— Ейво, ти майже на місці!

Це була Бел, і її голос звучав дуже далеко знизу.

— Ще кілька щаблів, Ейво, — гукнула мама. — Ти така молодець.

Ейва трохи підняла погляд, щоб подивитися на гілки. Коли вона побачила Тигрика, в неї аж дух перехопило. Він дивився на неї й видавався дуже переляканим.

Ураз Ейва відчула, що їй трохи краще.

— Привіт, Тигрику, — пробурмотіла вона. — Ми знімемо тебе звідси.

Дівчинка обережно піднялася ще на два щаблі й опинилася біля гілки, на якій сидів Тигрик. Вона

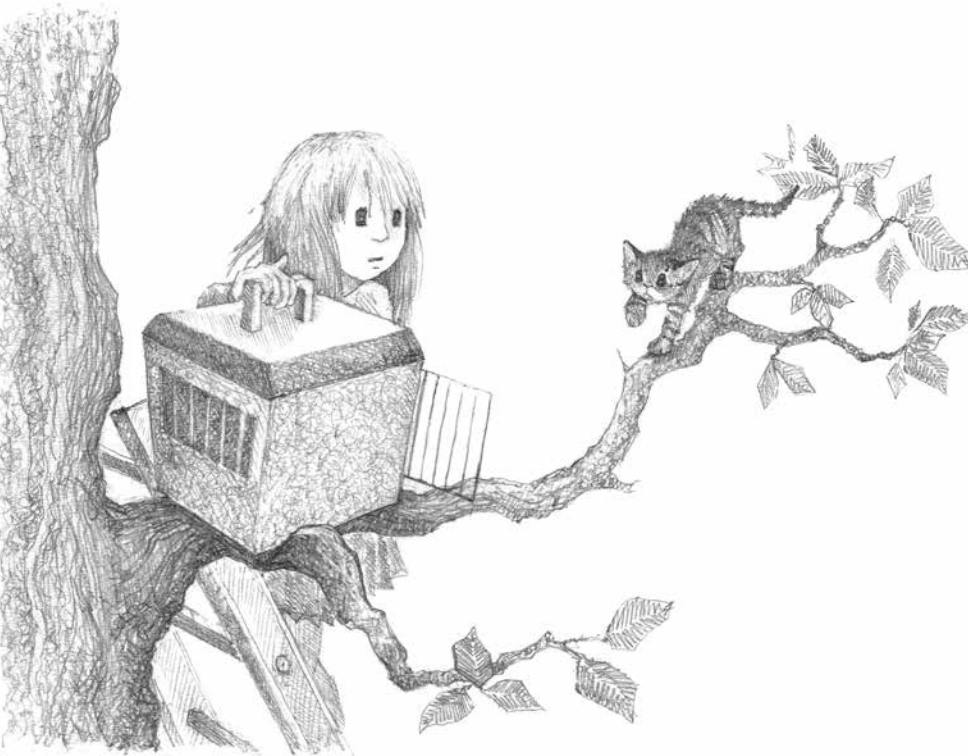
затремтіла й подумала, що їй точно не вдалося б голіруч зняти кошеля.

— Ось переноска, — тихо сказав Дейв. — Можеш її взяти? Треба відпустити одну руку. Не поспішай.

Ейва кивнула, змусила себе розтиснути пальці й потягнутися вниз. Вона схопила переноску за ручку й, похитуючись, піднесла її до гілки. Гілка роздвоювалася, і вона поставила там переноску. Тепер їй не треба було її тримати, але, щоб відчинити дверцята, їй довелося б відпустити обидві руки. Усередині лежала пачка котячих ласощів із риби. Тигрик полюбає їх найбільше. Ейва простягнула руку й пошаруділа пакетом із фольги.

— Як справи? — гукнув Дейв.

— Він іде! — крикнула Ейва.

Тигрик почав повертатися на гілці. Це має спрацювати! Коли він заходив у переноску й нюхав пакетик, його м'яка шерсть торкнулася її руки. Ейва так швидко зачинила дверцята, що ледь не прищемила йому хвоста, а потім закрила засувку.

— Він усередині!

— Чудово! Тоді давай його мені. Не поспішай, Ейво. Тепер переноска важка.

Ейва кивнула, підняла переноску й потягнулася вниз, щоб передати її Дейву. Коли переноска зрушила з місця, дівчинка почула занепокоєне нявкання.

— Усе добре, Тигрику. Ми йдемо додому, — прошепотіла вона йому.

— Спускайся, Ейво. Повільно та обережно.

Ейва не знала, як їй удалося спуститися драбиною. Дівчинка навіть не пам'ятала, як зробила це. Вона просто була внизу, а мама її обіймала й казала, що їй було дуже страшно й не треба було дозволяти Ейві підійматися туди. Бел казала їй, що вона найкраща у світі старша сестричка, а Люсі

вередувала, бо ніхто її не слухав і вона впустила свого іграшкового котика.

Ейва присіла перед кошиком і глянула на маленьку смугасту мордочку, яка дивилася на неї.

— Будь ласка, ніколи більше так не роби, — прошепотіла вона до Тигрика. — Дуже дякую, що врятували його, — сказала вона татові Джесс.

Він усміхнувся.

— Ейво, це не я його врятував! Це все ти! Думаю, тобі краще взяти його додому й дати йому доброї прочуханки.

Ейва кивнула й узяла переноску — вона навіть не тримала її за ручку, а обхопила руками, ніби більше ніколи не хотіла відпустити Тигрика. Коли дівчинка несла кошеня стежкою й завернула за ріг до свого будинку, то відчувала, як

Для читання дітям під час війни

воно порпається всередині. Ейва попрощалася із Джесс — вона так міцно тримала переноску з Тигриком, що навіть не могла помахати їй рукою.

Люсі та Бел пішли до будинку вслід за Ейвою, і коли вона поставила переноску в передпокої, вони присіли біля неї. Тигрик дивився на них і посмикував вухами.

— Усе гаразд, — прошепотіла Ейва. — Тепер ти вдома.

Тигрик повільно вийшов із переноски, а потім видерся Ейві на коліна й замуркотів. Вона прийшла й урятувала його. Він знав, що вона це зробить.

МИЛІ КОТИКИ І ПЕСИКИ У СЕРІЇ «ДОБРІ ІСТОРІЇ ПРО ЗВІРЯТ»

**ЗБЕРИ
СЕРІЮ!**

- «Цуценя-нечупара»
- «Загублена в снігах, або Пухнасточка»
- «Руданчик — кошеня-безхатько»
- «Пухнасточка і жах у сніговому поліні»
- «Еллі, або Найвідданіше цуценя»
- «Вусанчик, або Сором'язливе кошеня»
- «Місті, або Кішечка — подарунок долі»

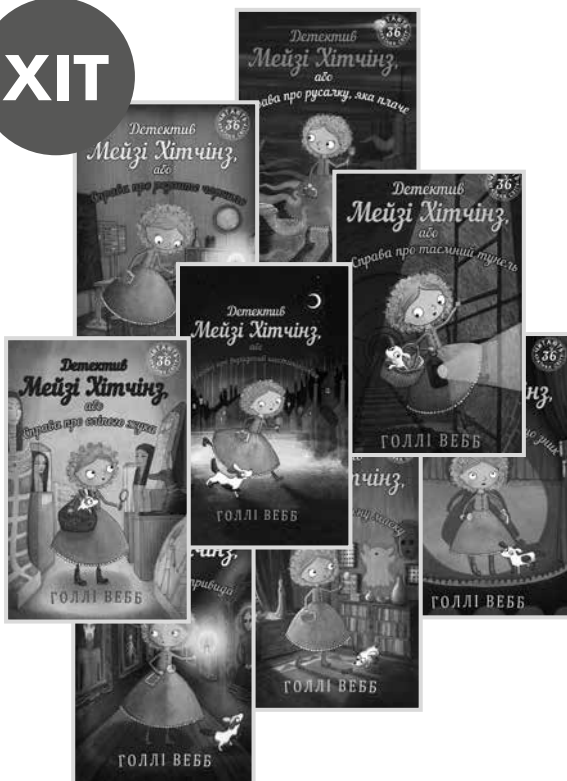
Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

СЕРІЯ КНИГ ГОЛЛІ ВЕББ
«ПРИГОДИ МЕЙЗІ ХІТЧІНЗ»

ХІТ

Захоплові пригоди дівчинки-детектива!

Ці та інші книги можна купити
на сайті інтернет-магазину
Book24.ua

Скануй і купи!

BOOKCHEF
формує особистість

Літературно-художнє видання

ГОЛЛІ ВЕББ

Тигрик, або Кошеня — шукач пригод

Для дітей 5-9 років

Перекладач *Надія Хасцька*

Літературний редактор *Галина Кошманенко*

Коректор *Віталія Євстифеева*

Випусковий редактор *Наталя Бабійчук*

Дизайнер макета і верстки *Марина Полежаєва*

Адаптація обкладинки *Юлії Ясінської*

Менеджер із прав *Тетяна Чміль*

Керівник проекту *Оксана Шевченко*

Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку _09.2021. Формат 84×108 ¹/₃₂.

Гарнітура «Podkova». Друк офсетний.

Тираж _ прим. Обл. вид. арк. 1,62.

ТОВ «Видавництво «Букшеф», 04073, м. Київ, вул. Вербова, буд. 17 А

Тел. (044) 290 99 44,

Інтернет-магазин www.book24.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 7309 від 14.04.2021 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими – без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

Для читання дітям під час війни